

Onafhankelijke studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel
Gratis en onmisbaar sinds 1983
Afgiftekantoor 1050, Brussel 5

de Moeial

Oktober 2010

- Mobiliteit in de hoofdstad
- Waarheen het Erasmusprogramma?
 - Paul van Ostaijen in Brussel
 - + Fictie, muziek & meer!

oktober 2010: inhoud

"Pagina 5 ..."

"Pagina 12 ..."

"Pagina 18 ..."

3. **Edito!**
Qui dit crédit, dit créance
Hoofdredacteur
4. **Onderwijs: kortnieuws**
5. **'t Is de schuld van de vrachtwagens!**
Heeft Brussel een apart mobiliteitsprobleem?
Ruben Claesen
7. **Iedereen Erasmus**
Erasmus, wiens verantwoordelijkheid?
Stijn Van Hummelen
9. **Het nieuws van morgen, eindelijk vandaag!**
Satire
Kenneth Pontzele
10. **Verjaardagscadeau**
Schopenhauer, een ideale keuze?
Elke Willems
12. **Hoe Paul van Ostaijen Brusselaar werd**
Literatuur
Jurgen Masure
15. **Nova Europa**
Hoe een pan-Europese beweging een democratische unie kan redden
Jef Willems
16. **De verhaaltjesschrijver - Deel I: de detectieveroman**
Fictie
Jeroen Derkinderen
18. **Noveller**
Muziek
Piet Van de Velde
20. **De kerk van wantrouwen**
Actualiteitskritiek
Piet Van de Velde
21. **Ars Poetica**
In Brussel de Wereld Rond
Pieter Jan Van Pevenage
22. **Cafétip**
Jeroen Derkinderen
23. **Colofon**
24. **Achterflap**

EDITO!

Qui dit crédit, dit créance

DOOR NATHANIËL BOVIN - HOOFDREDACTEUR

Na een kleine maand te hebben doorgebracht in een niet nader te noemen Centraal-Amerikaans land en daar dan ook de lange stroom van berichtgeving te hebben gevolgd rond de corruptieschandalen en uit de hand gelopen nepotisme aan de plaatselijke Nationale Universiteit, blijkt het gras misschien toch niet groener aan de overkant. Het is in elk geval een verlichting om te zien dat we in het Belgische onderwijslandschap nog geen rectoren onder verdenking moeten stellen wegens duistere verkoopspraktijken en dat klokkenluiders zichzelf hier niet direct geschorst zien zonder loon. We kunnen echter ook niet stellen dat alles van een leien dakje loopt in het hoger onderwijs. We staan aan het begin van een nieuw academiejaar, en het lijkt er een te zullen worden dat interessant zal zijn op verschillende manieren, zowel op het vlak van taal als financiën en structuur.

Op het vlak van taalbeleid zijn er enkele nieuwe pistes opgeworpen die interessant lijken voor een verder internationaliseringsproject waar de VUB, samen met het voltallige Vlaamse onderwijslandschap, al langer op inzet. In hoeverre dit project nog in samenwerking zal kunnen gebeuren met onze burens van over de heuvel valt af te wachten, de politieke impasse van de voorbije zomer voorspelt immers weinig goeds voor een verdere integratie van het Brusselse Nederlandstalige en Franstalige hoger onderwijs. Onze Vlaamse minister van Onderwijs heeft zich het voorbije jaar al onvermurwbaar getoond op het vlak van lagere scholing voor dat Franstalige grut, het valt dus te hopen dat we dit jaar dan wel een positief signaal mogen verwachten op de academische opening.

Volgens de laatste berichten, mogen we ons echter toch vanaf 2011 – 2012 verwachten aan de eerste gezamenlijke, meertalige masteropleidingen, met nadruk op het Engels natuurlijk. Er worden grote verwachtingen gesteld voor de nieuw opgerichte Brussels University Alliance en we zullen dit natuurlijk met argusogen opvolgen. Het vergroten van het aanbod van Engelstalige opleidingen lijkt in een Eurocratische stad als Brussel een valabele piste, toch dient men ook rekening te houden met enige drempel die dit zou kunnen creëren voor de taalvaardig zwakkere student. Maar misschien is het wat vroeg om ons in alarmistische tonen uit te spreken over de toekomst van het Nederlands als academische taal, zoals de voorbije zomer wel meermaals gebeurde in de nationale media. Aan de VUB verscheen er onlangs onderzoek omtrent het belang van academische taalvaardigheid. Zo blijkt dat het belang van het Engels ten opzichte van het Nederlands misschien licht overschat kan worden op pedagogisch vlak. Deze invalshoek verschilt natuurlijk wel van deze van het outputperspectief van de universitaire goden.

Naast een verdere internationalisering, baart ook de financiële situatie van onze Alma Mater ons zorgen. We kunnen deze omschrijven als verre van ideaal en het ziet er niet naar uit dat de situatie de volgende jaren sterk zal verbeteren, zeker gezien enkele Vlaamse subsidiëringen over de volgende jaren zullen

uitdoven. Dit lijkt een gat in de sociale voorzieningen te zullen slaan, welke nu al onder druk staan. Hierbij dringen de rode cijfers zich op en dit lijkt als haast onafwendbare conclusie te wijzen op een afbouw van de grootste troef van de VUB, zijn studentgerichte aanpak. Een oplossing hiervoor is niet direct in zicht, maar een hogere transparantie in uitgaven en inkomsten zou misschien een betere controle op het financiële beleid van onze instelling inhouden. De studenten kunnen en mogen immers niet als enkel 'aandeelhouders' binnen het onderwijs aanzien worden, maar moeten beschouwd worden als een integraal onderdeel ervan. Het pedagogisch project van de nieuwe universiteit loopt misschien op de laatste benen en moet waarschijnlijk grondig herdacht worden. Het maatschappelijk debat waarover wel eens gewag gemaakt wordt, speelt zich soms in iets te exclusieve kringen af. Laten we wat minder denken in de terminologie van 'management' en de participatie in het onderwijs opwaarderen als de eerste voorwaarde tot een participatieve samenleving.

"Het is in elk geval een verlichting om te zien dat we in het Belgische onderwijslandschap nog geen rectoren onder verdenking moeten stellen wegens duistere verkoopspraktijken..."

Hopelijk zou een dergelijke participatieve samenleving ook als een pluralistisch project kunnen worden aanzien. De nieuwe regelingen die getroffen zijn omtrent de academisering van bepaalde opleidingen uit het hoger onderwijs vanaf het academiejaar 2013-2014, zullen dan wel resulteren in een influx aan nieuwe studenten voor de VUB, toch zullen dit er vermoedelijk minder zijn dan diegenen die aan de KUL of UGent hun nieuwe thuis zullen vinden. Het tweepolige Vlaams universitair onderwijs komt weer een stapje dichterbij, of dit al dan niet de scholing als dusdanig ten goede komt blijft wel een open vraag. Laten we hopen dat we geen lessen nemen bij onze vrienden aan de andere kant van het Kanaal, die blijkbaar besloten hebben dat een kennismaatschappij ex nihilo ontstaat. De OESO wees er immers in een recente publicatie op dat in tijden van crisis, onderwijs tot één van de beste investeringen behoort.

We dienen natuurlijk niet enkel het negatieve te belichten, nu er op Vlaams niveau eindelijk weer onder studenten gesproken kan worden, kan er toch de voorzichtige hoop geopperd worden dat de VUB-student hier eindelijk zijn stem zal laten gelden. Een nieuw jaar, nieuwe verwachtingen. Kunnen we eindelijk hopen op de sociale stem van de generatie van de jaren '90? Bij de Moeial is er alleszins plaats voor eenieder die zich, vrij onderzoek getrouw, wil inzetten om een kritische kanttekening bij de universitaire ervaring te zetten. Elke student is dan ook welkom om zijn stem, zij het sociaal, cultureel, politiek of creatief te laten horen.

Onderwijs, kort!

– De meertalige opleidingen van de VUB en ULB krijgen vorm onder de naam Brussels University Alliance; dit werd reeds door de raden van bestuur bekrachtigd. Vanaf het academiejaar 2011-2012 gaat dit gezamenlijke project van start met een eerste reeks Engelstalige masteropleidingen, die beide universiteiten in samenwerking aanbieden. Hierbij willen beide onderwijsinstellingen hun ligging, in het hart van Europa, zo goed mogelijk benutten om buitenlandse studenten en onderzoekers aan te trekken. De VUB en ULB willen zo ook hun positie in het internationale academische landschap versterken. Verschillende samenwerkingen werden reeds opgestart op vlak van onderwijs en onderzoek. Ook personeel en infrastructuur zullen uitgewisseld worden. Een nauwere samenwerking ligt in het verlengde van het gedeelde filosofische gedachtegoed.

– VUB en ULB krijgen een BNP Paribas Fortis-leerstoel in Banking. Met deze leerstoel wil de bank de opleiding en het wetenschappelijk onderzoek met betrekking tot de bankwereld weer doen bloeien, dit voor de komende vijf jaar. De leerstoel zal in oktober 2010 zijn start kennen. Naast lessenreeksen zullen ook conferenties en seminars georganiseerd worden, en ook

wetenschappelijke publicaties zullen volgen. Volgende deelaspecten komen aan bod: investment banking, risk management, financial regulation en de effecten van het concurrentiebeleid op de financiële sector. BNP Paribas Fortis telt voor de leerstoel een jaarlijks bedrag van 125.000 euro neer, gedurende vijf jaar. De leerstoel zal aan VUB-zijde worden bekleed door professor Steven Vanduffel, en aan ULB-zijde zal er iemand aangeduid worden door de professoren Hugues Pirotte en Matthias Dewatripont.

– Besparingen binnen het budget van de Raad van de Europese Unie brengen de ambities van de Europese Commissie met betrekking tot studentenuitwisseling in het gedrang. *“National governments must bear the main responsibility for increased student exchange numbers”*, zegt de voorzitter van de European Students' Union (ESU), Bert Vandenkendelaere als reactie op de mededeling van het 'Youth on the Move'-initiatief van de Europese Commissie. De ESU steunt de Commissie, maar vindt niet dat de huidige lage financiering van de EU-mobiliteitsprogramma's vanzelfsprekend is. Vandenkendelaere gaat verder: *“We think they should have explained explicitly which budgetary increases are needed to improve mobility for young European learners.”*

Zelfs het succesvolle Erasmusprogramma wordt bedreigd door de besparingen, die immers ook het Lifelong Learning Programme treffen waaronder Erasmus valt. Een Nederlands onderzoek toonde reeds aan dat financiële beperkingen een barrière kunnen vormen voor studenten die in het buitenland willen studeren. Dit rapport werd voor het Culture and Education Committee voorgesteld. Uit het onderzoek bleek ook dat studenten beter geen hogere studiekosten meer moeten betalen dan ze nu al doen. *“European governments have agreed, within the Bologna Process framework, to a target of 20 per cent mobile students by 2020. If they want to reach this, these governments should match the EU schemes with much more national budgetary support”*, aldus Vandenkendelaere.

- Rector van de ULB, Philippe Vincke heeft zijn ontslag ingediend nadat zijn kandidaten voor de functie van vice-rector weggestemd werden op de Raad van Bestuur. De stemming kwam er op aanvraag van de studentenvertegenwoordigers, deze laatsten kwalificeerden het hieropvolgende ontslag van de rector als 'logisch'. Vincke haalde daarop hard uit naar de Raad van Bestuur en stelde dat: *“Le CA de l'ULB est gangrené par une logique de clans qui en fin compte bloque le fonctionnement de l'institution”*, verder stelde hij ook dat: *“Le conseil d'administration d'une Université doit être composé de personnes soucieuses de l'intérêt général, libres dans leurs opinions et respectueuses des autres. Cela n'est pas compatible avec une logique de clans où des consignes de votes sont données par quelques "stratèges" assoiffés de pouvoir.”* De president van de Raad van Bestuur van de ULB, Jean-Louis Vanherweghem ontkent de aantegingen van de rector omtrent het bestaan van een clan-logica niet, maar onderstreept dat deze logica altijd al meegespeeld heeft. Vincke wil met zijn ontslag deze toestand aan de kaak stellen. Het ontslag volgde op een gespannen academische opening waar de verschillende toespraken de spanning binnen het hart van de ULB-top al hadden blootgelegd.

't Is de schuld van de vrachtwagens!

Heeft Brussel een apart mobiliteitsprobleem?

DOOR RUBEN CLAESEN

Kan beleid twee dissonante begrippen als 'mobiliteit' en 'grootstad' met elkaar rijmen?

Het lijken twee onafscheidelijke, misschien wel onderling noodzakelijke trefwoorden. Sterker nog, het één is haast een criterium voor het ander: geen grootstad zonder verkeersproblemen. De verkeersjungle, met koning auto als opperwezen, woekert genadeloos verder, als een mangrove die uren tot dagen nodig heeft om doorgeworsteld te worden. Aan de beleidsmakers om die wildgroei in te perken door maatregelen, zo schrijft de aloude "Eyskens' politieke ethiek" (1827) voor.

En maatregelen worden er wel degelijk getroffen, hoewel veelal de verkeerde. Midden augustus ontstond er plotsklaps opschudding toen – what's new? – bleek dat de Brusselse verkeerslichten niet op elkaar afgestemd waren. Uit de karikaturen van Vlaanderens gevestigde pers leek het wel alsof Brussels staatssecretaris voor Mobiliteit, Bruno De Lille, daar eigenhandig voor gezorgd had, door op een onmenselijk vroeg uur - uitgedost in cape en onherkenbaar gemaakt door een ooglapje - stiekem de draadjes van de verkeerslichten te saboteren.

De verontwaardiging is echter terecht. Wie 's nachts ooit over een verlaten Troon- en Kroonlaan heeft gereden, kan er immers over meespreken: met een normale snelheid bots je keer op keer op rood licht, kruispunt na kruispunt. Een mens zou dan denken dat het toeval is. Meer zelfs: het is beleid. Volgens De Lille zullen meer automobilisten zich aan het openbaar vervoer wagen (boemklatsh!) als hun mobiliteitsstroom vertraagd wordt. Vertaald betekent dat niets minder dan 'autopesten'.

In tijden als deze is een politieke kleur nog slechts decoratie. Links kan verrechtsen, rechts kan verlinksen; alles lekker knus, ergens in de buurt van het centrum. Eerst was er de zaak-Aquiris, de Brusselse waterzuiveringsmaatschappij die

"Must have been quite a city before the traffic finally seized!"

zijn activiteiten voor tien dagen stopzette omdat het rioleringsnet in een te slechte staat verkeerde. Staatssecretaris voor Leefmilieu was toen Evelyne Huytebroeck (Ecolo). Ditmaal is het een beleidsfiguur van Vlaamse broer Groen! die als uitvoerende macht betrokken is bij een zaak waarin het beleid nefaste uitwerking heeft op het milieu. *Irony always strikes twice.*

Want natuurlijk is het niet op elkaar afstemmen van verkeerslichten milieuvriendelijk en natuurlijk is dat niet meer dan symptoombestrijding en daarom ook slecht beleid. Het herhaaldelijk stoppen en optrekken door toedoen van rode verkeerslichten zou, volgens een studie van Touring, drie keer meer uitstoot van CO2 opleveren dan wanneer de verkeerslichten wel op elkaar afgestemd zouden zijn. Zou dat ook in het volgende verkiezingsprogramma van Groen! komen?

In feite is het een non-verhaal: de verkeersstroom wint er niet bij, het milieu evenmin en het openbaar vervoer zal zeker geen extra gebruikers krijgen. Want stelt u zich nu eens in de plaats van de gepeste automobilist. Gaat hij werkelijk overschakelen op openbaar vervoer? Ja, als er een fundamentele wijziging in zijn

denken zou optreden, maar dat wordt door zulke maatregelen zeker niet in de hand gewerkt. De bus is geen optie, die neemt evenzeer deel aan het autoverkeer en aparte rijstroken: welnee. De trein dan maar? Daar kan de drukbezette postmoderne mens zijn tijdsindeling niet op afstemmen. En waarom de vuile metro nemen als je een mooie, comfortabele auto hebt?

In een interview met Humo (Humo nr. 3641) van 15 juni 2010 nagelt verkeersdeskundige Kris Peeters, verkeersdeskundige en niet de Vlaamse minister-president, de verafgoding van de auto in onze samenleving zonder verpinken aan de schandpaal: "Die comfortabele auto staat daar te wachten op een simpele draai van de contactsleutel. En die fiets, dat is een drempel, dat vraagt een inspanning, al is het dan maar voor vijf kilometer." Oh ja, de fiets, bijna vergeten op te noemen als mogelijk verplaatsingsmiddel in fietsparadijs Brussel...

In zijn boek 'De file voorbij – Afscheid van het automobilisme' slaat Peeters nagels met koppen. Zo durft hij zich luidop af te vragen of de wagen niet eerder een afhankelijkheid is dan

de vrijheid die de idyllische reclamespotjes van de nieuwste modellen ons willen doen geloven. Ook de meer concrete problemen gaat hij niet uit de weg. Peeters (in Humo): *“Je hoort die file-politici klagen dat de treinen of de bussen op bepaalde uren van de dag leeg rijden, maar wanneer hoor je een politicus nog eens zeggen dat 89% van de Vlaamse autopedelaars alléén in de wagen zitten tijdens de ochtend- en de avondspits? Die auto’s zijn toch ook leeg?”*

Misschien moeten we daarom onze terminologie wijzigen. Een grootstad heeft geen apart verkeersprobleem, er is geen Brussels verkeersprobleem, er is enkel het globale verkeersprobleem. En dat wordt niet aangepakt door het niet op elkaar afstemmen van verkeerslichten om zo het aantal gebruikers van het openbaar vervoer te doen stijgen, of door extra rijstroken – nog zo’n holle oplossing. Een extra rijstrook verlicht de drukte even, maar trekt natuurlijk ook weer nieuw verkeer aan. Neen, nodig zijn maatregelen die een wezenlijke wijziging in het menselijk gedrag veroorzaken. Rekeningrijden zou een mogelijke piste kunnen zijn, doch vaak inherent aan rekeningrijden is (alweer) een verlies aan

privacy, een niet te onderschatten bijwerking.

En dan is er nog de algemene ‘zone-30’ in de Brusselse Vijfhoek, dus op alle wegen die door de Kleine Ring omringd worden (behalve op de grote lanen als de Anspachlaan), die op 16 september van kracht is gegaan. En ook daar komen weer een heleboel drogredenen boven water. Het klopt dat de kans op zware ongelukken met een snelheid van dertig kilometer per uur beduidend kleiner is dan

“Oh ja, de fiets, bijna vergeten op te noemen als mogelijk verplaatsmiddel in fietsparadijs Brussel ...”

bij pakweg vijftig per uur, iets wat we dus enkel kunnen toejuichen. Maar ook zou een zone-30 de gezelligheid in het stadscentrum bevorderen, zo liet Brussels Schepen van Mobiliteit Christian Ceux (cdH) optekenen. Een toch wel erg subjectieve stelling: is een auto die vijftig per uur rijdt werkelijk ongezelliger dan een collega die twintig kilometer per uur trager is? De gezelligheid wordt enkel

bevorderd als het stadscentrum autoloos wordt, denkt een mens dan, en dan is het nog maar de vraag of zo’n beslissing wel verstandig zou zijn.

En weet niet iedereen hoe het met die zone-30 zal eindigen? Welgeteld één jaar heeft de autogebruiker nodig om zijn terughoudendheid in te ruilen tegen het je-m’en-foutisme van de nonchalante weggebruiker, want Vrouwe Justitia zal het andermaal veel te druk hebben en bijgevolg belanden de zone-30-snelheidsboetes in al te stoffige lades van politiekantoren her en der. Ook zo volgens magistraat Eric Dehon, gespecialiseerd in verkeerszaken, in La Dernière Heure van vrijdag 10 september. Christian Ceux mag dan wel beweren dat het zo’n vaart niet zal lopen, als zelfs hij laat optekenen dat *“of een snelheidsovertreding in een zone 30 vervolgd wordt, is vaak afhankelijk van de plaats van de inbreuk en de mate van gevaar die de bestuurder veroorzaakt heeft op de openbare weg”*, is dat misschien een teken aan de wand. Ook de Brusselse zone-30 zal zo zijn effect missen.

Kris Peeters, ‘De file voorbij – Afscheid van het automobilisme’, uitg. Vrijdag.

Iedereen Erasmus

Erasmus, wiens verantwoordelijkheid?

DOOR STIJN VAN HUMMELEN (Public Relations ESN Belgium)

Het aantal Vlaamse studenten dat minstens drie maanden van hun studie doorbrengt aan een buitenlandse instelling neemt jaarlijks toe, zo bleek na een schriftelijke vraag van Fientje Moerman aan Vlaams minister van Onderwijs, Pascal Smet, enkele maanden geleden. Het Erasmus Student Network erkent de vooruitgang, maar vindt ook dat er nog een lange weg dient afgelegd te worden.

België scoort op Europees niveau inderdaad niet zo slecht in de cijfers van inkomende en uitgaande studenten: 1,37% van de totale Belgische populatie ging tijdens het academiejaar 2007-2008 op Erasmus en we komen daarmee op de zesde plek terecht (gegevens: Europese Commissie). In 2008-2009 studeerden er in 9,41% van de studenten af met een Erasmus-ervaring achter de rug (gegevens: Statistisch Jaarboek van het Vlaams Onderwijs 2008-2009), wat niet min is maar nog lang niet voldoende, willen we de doelstelling halen om tegen 2020 20% van onze jonge hoogopgeleiden op Erasmus te sturen. Uit de cijfers blijkt eveneens dat meer buitenlandse studenten ons kleine gezellige landje binnenkomen dan dat we onze jonge talenten uitsturen naar andere Europese landen. Nog te weinig Belgische studenten durven of kunnen dus de uitdaging aan en daarbij ligt volgens ons van het Erasmus Student Network, een groot deel van de verantwoordelijkheid enerzijds bij het overheidsbeleid en anderzijds bij de onderwijsinstellingen zelf.

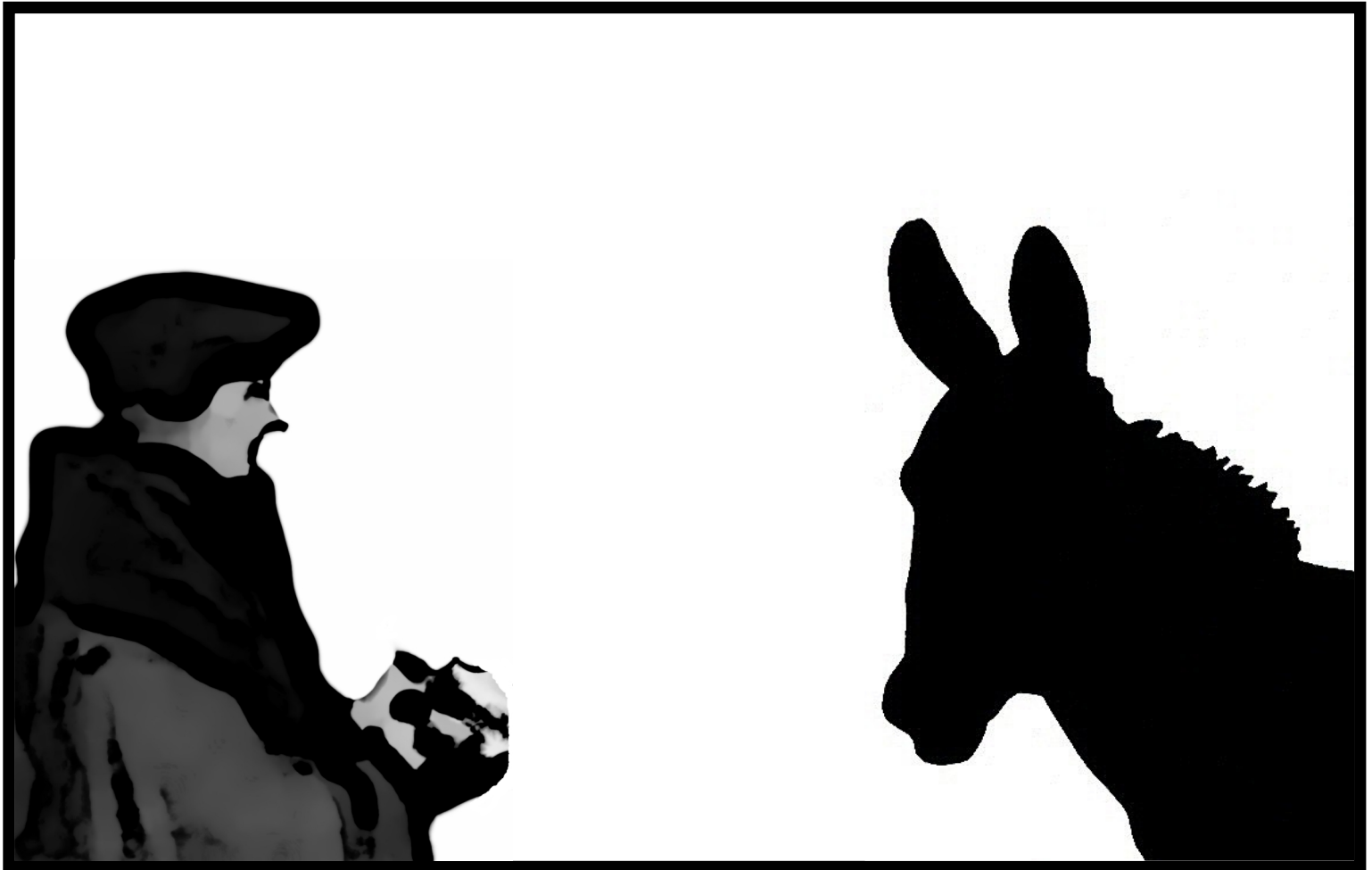
'Op Erasmus gaan' blijft te vaak een privilege van de welgestelde. De gemiddelde beurs voor een Europese Erasmusstudent in 2004-2005 bedroeg 140 EURO. Van alle 15000 (Europese) studenten die in 2004-2005 deelnamen aan een onderzoek van de Europese Commissie bleek dat ongeveer 58% van de studenten minstens één hoogopgeleide ouder had. Nauwelijks 14% van de bevroegde studenten gaf te kennen uit een gezin te komen met een lager dan gemiddeld inkomen. Dat financiële problemen het belangrijkste probleem waren waar de studenten mee te kampen hadden, werd erkend door meer dan de helft van de Erasmusstudenten, ook al zijn de studenten uit gezinnen met een lager dan gemiddeld inkomen ondervertegenwoordigd in de groep. Vele van de bevroegde Erasmusstudenten kenden blijkbaar ook andere studenten die niet op Erasmus zijn gegaan omwille van financiële redenen.

We plachten ons hoger onderwijs wel eens te loven voor haar democratische karakter, maar uit deze gegevens blijkt duidelijk dat er nog steeds ernstige socio-economische barrières zijn voor de deelname aan het Erasmusprogramma. Het verhogen van de additionele sociale correctie die de Vlaamse Overheid doorvoert en het beter richten van deze beurzen op basis van socio-economische achtergrond zijn belangrijk voor de uitbreiding en democratisering van het Erasmusprogramma in Vlaanderen.

"Op Erasmus gaan blijft te vaak een privilege van de welgestelde."

Naast ontoereikende beurzen voor een echt sociaal gecorrigeerd Erasmusprogramma is de overheid te weinig zichtbaar bij de actieve promotie van een dergelijke ervaring in het buitenland. Uiteraard zijn het in de eerste plaats onze hoger onderwijsinstellingen zelf die verantwoordelijk zijn voor de actieve promotie, maar uitwisselingsprogramma's als Erasmus vragen enorme organisatorische en administratieve inspanningen van die onderwijsinstellingen. Het in goede banen leiden van de in- en uitstroom van Erasmusstudenten is hoegenaamd geen sinecure en vaak ontbreekt hiervoor de mankracht en/of inzet. Zowel administratieve vereenvoudiging vanuit de Europese Commissie als meer ondersteuning vanuit de Vlaamse overheid kunnen hier enigszins soelaas bieden.

Het Erasmus Student Network voerde recent een studie uit naar de praktische problemen die studenten ondervinden bij hun Erasmuservaring (Problems in Recognition in Making Erasmus) (1). Belangrijkste bevinding is dat slechts 66% van alle Europese Erasmusstudenten een volledige erkenning verwerft van de vakken die ze aflegden aan hun gastinstelling. België valt daarmee binnen de categorie “many students have problems” (met de erkenning van credits) en is daarmee één van de slechtste leerlingen op dit vlak.

Dit wordt soms ingegeven door een (onterecht?) gevoel van superioriteit over de kwaliteit van ons hoger onderwijs ten aanzien van andere landen. Uit onderzoek van de Europese Commissie naar de impact van Erasmus blijkt dat deze bezorgdheid voor de kwaliteit van ons onderwijs echter niet nodig is. Integendeel: het Erasmusprogramma is een ‘trigger’ voor modernisering van onderwijs en internationalisering van onderzoek. Als onderwijsinstellingen dus echt bezorgd zijn over de kwaliteit van de jonge talenten die ze afleveren, zouden ze beter competenties in plaats van enkel vakken met een gelijkaardige benaming erkennen, zich flexibeler opstellen, de drempels opheffen en volledig de kaart van uitwisseling trekken. Enkel indien de student weet dat een Erasmuservaring zal erkend worden, zal hij die stap met een gerust hart zetten.

Een snel evoluerende en internationaliserende context noopt ons tot het intensiever internationaliseren van ons hoger onderwijs. Indien we de performantie van ons hoger onderwijs willen vrijwaren en de internationale competitie willen blijven aangaan, zou hier een prioriteit van gemaakt moeten worden, zowel door de minister als door de hoger onderwijsinstellingen zelf. Dit kan

door een overheid die meer investeert in het Erasmusprogramma enerzijds en aan de andere kant hoger onderwijsinstellingen die zich flexibel en coöperatief opstellen. Doen we dit niet, dan lopen we het risico dat onze studenten niet kunnen concurreren op een geïnternationaliseerde arbeidsmarkt waar buitenlandse ervaring van primordiaal belang is. Indien we echt bij de pinken willen zijn en onze studenten optimaal willen klaarstomen op de uitdagingen die hen te wachten staan, zou het streefdoel niet 20% maar 100% moeten zijn. (2)

Erasmus is een geweldige ervaring die belangrijk is voor de persoonlijke ontwikkeling en een unieke kans om de kansen op de arbeidsmarkt te verhogen. Enkele maanden in het buitenland is de beste manier om een internationaal netwerk uit te bouwen, om inzicht te krijgen in de cultuur en onderwijsvorm van andere Europese landen, om een taal te leren, om op eigen benen te staan en om te groeien als persoon. Het Erasmus Student Network wil daarom alle studenten oproepen om die kans met open handen te grijpen. Ogen toe en springen.

ESN VUB: esn@vub.ac.be
Voor meer info over ESN Internationaal
<http://www.esn.org/>

(1) <http://www.esn.org/content/prime-problems-recognition-making-erasmus>

(2) *Het doel is om tegen 2020 20% van onze studenten op Erasmus te sturen.*

Het nieuws van morgen, eindelijk vandaag!

Satire

DOOR KENNETH PONTZEELE

Omdat wij van De Moeial, door het simpele feit dat we een maandblad zijn, moeilijk kort op de actualiteit kunnen inspelen, heeft deze journalist besloten om de periode, waarin u het zonder de scherpe pen van De Moeial moet doen om de dagelijkse gebeurtenissen te duiden, simpelweg te voorspellen. Vanaf heden zal u hier dus het nieuws vinden voor de volgende maand. Gratis en voor niets. Vergeet u gewoon niet waar u het een eerste keer hebt gehoord.

Eerstejaars verdwijnen van campus na revelatie dat lessen niet meer verplicht zijn

Het was een iets rustigere dag vandaag op de campus, toen een eerste honderdtal studenten zich realiseerde dat ze nu studenten hoger universitair onderwijs waren, nota bene aan de Vrije Universiteit Brussel en dat lessen aldus niet meer verplicht zijn, laat staan dat het secretariaat hun moeder zou telefoneren met nieuws betreffende hun spijbelende zoon- of dochterlief. In de plaats van hun gebruikelijk ritueel van radeloos en nerveus dwalen over de Esplanade gaven deze nieuwelingen, die alweer met tien procent meer zouden zijn dan vorig academiejaar, aan de ancients de gemoedelijkheid terug waarmee zij trots en zoals het hoort het universitair leven ervaren. *"De prof zei dat ik het moest afbollen als het mij niet interesseerde in de plaats van uno te spelen met mijn nieuwe kameraadjes!"*, was de enthousiaste reactie toen wij een jonge knaap om 13u vroegen waarom hij al trappisten aan het drinken was in het KK. Wij feliciteren hem en wensen hem het beste in zijn verdere academische carrière. Ook zijn collega's die nog steeds in de gepaste aula op het gepaste moment zaten, waren naar verluidt enthousiast om zijn afwezigheid omdat, u raadt het nooit: uno-spelende eerstejaars in een aula *"irritante strontjoengeren"* blijken te zijn *"die zich dringend een alcoholverslaving moeten gaan opscharrelen"*. Verder was er ook een schokgolf van commotie onder de nieuwe populatie van onze schitterende instelling toen zij vernamen dat er enkele weken na het begin van het academiejaar nog steeds een VUBtiel was, waar zij nog steeds cursussen konden verkrijgen, zelfs zonder uren met honderden lotgenoten aan te schuiven vanaf 9u 's morgens. Had er iemand hen daar maar eerder van op de hoogte gebracht, het was daar nooit zo irritant geweest.

Kerk tevreden met eigen rechtspraak, denkt na over eigen belastingdienst, politie en openbaar vervoer

Nu de rooms-katholieke kerk in België heeft verkregen dat zij de enige rechter, jury en beul is over haar personeelsleden en niet die goddeloze seculiere rechtbanken, buigt zij zich over het feit of ze niet méér van die diensten zelf kan inrichten, *"want wat je zelf doet, doe je beter"*, aldus een bron verbonden aan het aartsbisschoppelijk hof. Zo wordt er gedacht aan een eigen belastingdienst - want wie vertrouwt er nota bene een regering waar naast brave katholieken ook liberalen en zelfs goddeloze socialisten in de vetpotten zitten - en zelfs een eigen politiedienst

"...uno-spelende eerstejaars in een aula 'irritante strontjoengeren' blijken te zijn 'die zich dringend een alcoholverslaving moeten gaan opscharrelen...'"

en openbaar vervoer. Dit laatste naar verluidt omdat kinderen, met wie geestelijken een tram of bus delen en die mogelijk zelfstandig onderweg zijn naar kleuterklas of lager onderwijs, de goedgehartige mannen van de blijde boodschap in de val zouden kunnen lokken met hun verleidingstrucs en bijgevolg een onverantwoord risico zouden vormen. Waarom een religie een gewapende politiemacht nodig zou hebben om sommige van haar leden te beschermen telkens zij nog op straat durven te komen, was ons bij het ter perse gaan nog niet helemaal duidelijk.

Bewezen: openbaar vervoer enkel in de penarie als ú er gebruik van maakt

Een nieuwe interuniversitaire studie heeft aangetoond wat velen al lang vermoedden: elke trein of busdienst heeft vertraging vanaf het ogenblik dat u, ja ú, nog maar de intentie vertoont om gebruik te maken van de vaderlandse spoor-, tram of busdiensten. Er is dus wel degelijk sprake van een pathologische haat van de werknemers van deze overheidsdiensten tegenover uw persoon! Eerdere suggesties, dat de NMBS bijvoorbeeld zou lijden onder de almaar stijgende koperdiefstallen van de bovenleidingen, waartegen de NMBS zonder hulp van de overheid weinig kan aanrichten, of dat werknemers gedwongen worden om te staken om de simpele reden dat hun werkomstandigheden almaar zwaarder en onredelijker worden, zijn dus definitief naar het land van de fabeltjes verwezen. De kille waarheid is, volgens de professor die dit onderzoek heeft geleid, dus niet dat nog steeds 89,3% van alle treinen zonder vertraging aankomen, maar "dat uw smoel de werknemers van dit bedrijf gewoonweg niet aanstaat" en dat u dus beter een auto koopt, liefst een met het formaat van een gemiddelde tank, omdat "die bedreigde diersoorten, en het milieu tout court, eigenlijk ook niets van desbetreffende smoel moeten hebben", dixit een ander onderzoek dat binnenkort zal verschijnen. Aangeraden wordt ook om elke persoon die u ziet in het uniform van een van deze bedrijven te behandelen alsof hij/zij

hoogstpersoonlijk in het holst van de nacht op pad was om koper te gaan roven, vermoedelijk omdat zijn of haar loon alweer gedaald is, en dat om het loon van de hoge kaders van de NMBS nog eens te kunnen verhogen.

Tot volgende keer, met meer nieuws, nog voor het gebeurd is.

Verjaardagscadeau

Schopenhauer, een ideale keuze?

DOOR ELKE WILLEMS

Een paar maanden terug kreeg ik voor m'n verjaardag een boek cadeau. Het heette: 'Er is geen vrouw die deugt' van de Duitse filosoof Arthur Schopenhauer. Zonder veel nadenken nam ik het boek aan en bedankte de persoon van wie ik het had gekregen. Het boek belandde in de kast en daar bleef het ook voor een tijdje liggen, het lot van wel meer geschenken.

Tot ik een paar weken later m'n kast leegmaakte en het boek zag blinken in m'n ooghoek. Mijn nieuwsgierigheid groeide en ik las de eerste zin van het boek. Ik herinner me die zin als volgt: Vrouwen zijn onzelfstandige wezens die niet optimaal kunnen functioneren zonder man. Als temperamentvolle vrouw smeet ik het boek met de veelzeggende titel 'Er is geen vrouw die deugt' aan de kant en belde degene op van wie ik het had gekregen. Gelukkig had hij een geldig excuus: hij was de middag voor mijn verjaardagsfeest naar de Fnac gelopen om het eerste het beste boek uit het rek filosofie mee te nemen. Opgelucht vroeg ik hem of we de volgende dag het boek konden inruilen.

Nu zijn we een paar maanden verder, maar toch kan ik het niet laten nog aan het boek te denken. Zou het kunnen dat een vrouw

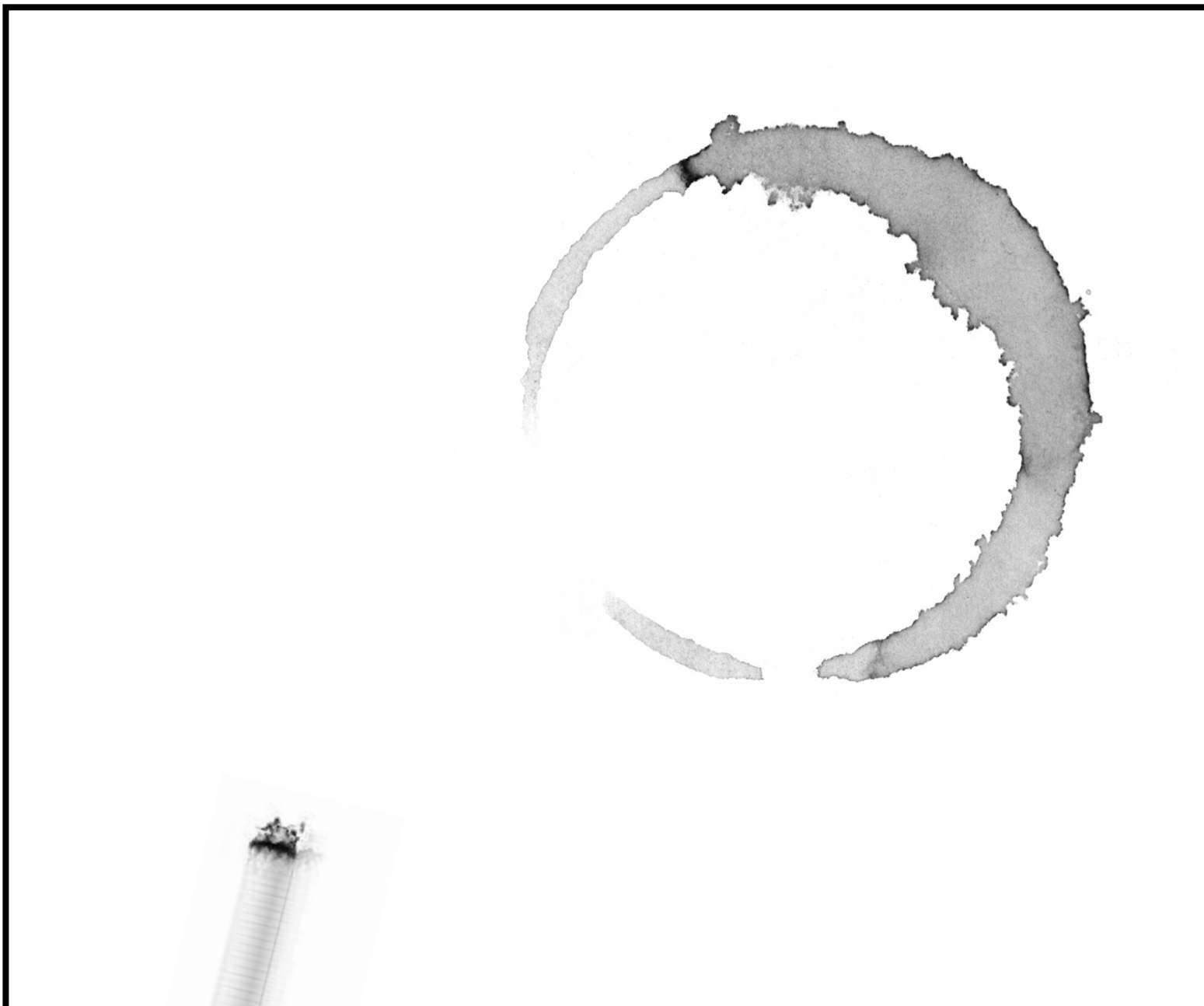
niet optimaal kan functioneren zonder geliefde?

Hebben vrouwen het nodig om zich in een geliefde te verliezen? Mijn denkpatroon loopt nog verder; wanneer ik bijvoorbeeld magazines als de Flair bekijk. Waarom willen vrouwen zichzelf zo vaak veranderen? Is dat omdat ze zichzelf beter voelen wanneer ze een trendy kapsel hebben en een laagje make-up dragen? Of voelen ze zich pas goed als anderen vinden dat ze er knap uitzien?

Als ik samen met enkele vriendinnen praat over hun relatie, dan blijkt dat ze zodanig streven naar die enige ware, maar dat hun liefde vaak maar af en toe wordt beantwoord. Of over meisjes die met iemand samen zijn maar niet optimaal gelukkig zijn met die keuze. Soms, heel soms, twijfel ik aan mijn eigen geëmancipeerde geslacht. Een antwoord op al m'n vragen zal ik waarschijnlijk nooit vinden, ten eerste al omdat ik niet alle vrouwen kan ondervragen en ten tweede omdat optimaal functioneren relatief is.

Er rest me dus maar een enkele oplossing, het boek van Schopenhauer op m'n kerstlijstje zetten en het helemaal verslinden, zodat duidelijkheid geschapen kan worden.

Uw artikel hier!

Hoe Paul van Ostaïjen Brusselaar werd

Literatuur

DOOR JURGEN MASURE

Toen Paul van Ostaïjen in Brussel woonde, maakte hij deel uit van een enorm artistiek netwerk. De relatie die hij had met deze, voornamelijk Franstalige, schrijvers bleef in de literatuur maar al te vaak onderbelicht. Hoog tijd om hier wat verandering in te brengen.

Bij het uitspreken van de dichtersnaam Paul van Ostaïjen weerklinkt automatisch een hele reeks gevoelswaarden. De stad Antwerpen, zijn invloed in het poëtische denken, de Berlijnse ballingschap, de dadabeweging en de onsterfelijke

dichtregels als /Boem Paukeslag/ en /Slinger singer naajmasjen/. Ach ja, de Polle doet wat met een mens.

Het Van Ostaïjen-patrimoneum is dus immens. De literaire erfenis van deze modernistische dichter en criticus werd hierdoor uitvoerig bestudeerd. Toch stellen we vast dat zijn Brussels leven niet de nodige aandacht kreeg. Zijn vriendschaps- en professionele banden met Franstalige schrijvers uit Brussel blijken bijkomend haast te zijn genegeerd (1). Verandering van de Van Ostaïjenspijs doet beter eten.

Toen Van Ostaïjen in de periode 1925-'26 in Brussel woonde en werkte, rekende hij

in het culturele netwerk niet de minsten onder zijn vrienden. Zo werkten René Magritte, Camille Poupeye, alsook Michel de Ghelderode en Geert van Bruaene nauw met hem samen aan verschillende artistieke en educatieve projecten. Stuk voor stuk interessante persoonlijkheden. Reden te meer om deze banden beknopt uit te diepen.

Dichterlijk genie

Maar laat ons beginnen bij het begin. Paul van Ostaïjen (geboren als Leopoldus Andreas van Ostaïjen) werd in 1896 geboren te Antwerpen als zoon van een naar de Scheldestad geëmigreerde Nederlander. Van kindsbeen af ontwikkelde de jonge Paul een grote liefde voor kunst en literatuur, overigens tot grote ergernis van zijn vader. In 1913 gaf hij de schoolbanken op en werkte hij enige tijd als stadsclerk in het Antwerpse stadhuis.

In 1914 brak de Eerste Wereldoorlog uit. Tussen dit en 1916 publiceerde de adolescente van Ostaïjen enkele stukken, recensies en gedichten in verschillende bladen. In 1916 bracht hij dan zijn eerste dichtbundel uit. Door deze *Music-Hall*, en de daaropvolgende bundels *Het sienjaal* (1918) en *Bezette stad* (1921), werd hij prompt gebombardeerd tot kopman van de Antwerpse avant-garde.

Door zijn flamingantisch activisme tijdens de bezetting keerde hij België de rug toe en vertrok halsoverkop naar Berlijn. Daar trachtte hij artistiek heel wat op poten te zetten, slaagde daar niet in, schreef het filmscenario *De bankroet jazz*, maakte een innerlijke crisis door en keerde in 1921 uiteindelijk terug naar België. Zijn nooit uitgegeven bundel *De feesten van angst en pijn* is hier een directe weerslag van (2).

In 1925 vestigde hij zich, na zijn verplichte legerdienst, in onze Belgische hoofdstad. Door zijn grote liefde voor de beeldende kunsten, probeerde hij het hier te maken als kunsthandelaar. Dit was geen lang leven beschoren en hij trok in 1926 opnieuw terug naar Antwerpen.

Foto: Goudblommeke in Papier in Brussel, Maart 1953. Links naar rechts: Marcel Mariën, Camille Goemans, Irène Hamoir, Geert Van Bruaene, Georgette Magritte, E.L.T. Mesens, Louis Scutenaire, René Magritte en Paul Colinet

Maar de erfelijke Van Ostaijenziekte, de dodelijke longtuberculose, haalde hem ook in en hij raakte zwaar ziek. Het was pas op het einde van zijn leven dat Van Ostaijen zich dichterlijk volledig begon te bekwamen. Maar het lot sloeg toe en in 1928 stierf het dichterlijke genie Paul van Ostaijen in een Ardens sanatorium.

Al bij al Brusselaars

Zoals we al vertelden, in 1925 trok Van Ostaijen naar Brussel. “In deze tijd aanvaardde Van Ostaijen de uitnodiging van Pierre Bourgeois om hem, tezamen met de eveneens Franstalige dichter René Verboom, bij te staan in de leiding van de *Compagnons de la Lanterne Sourde* (een artistieke en literaire groepering aan de Brusselse universiteit, die studenten en artiesten, wetenschap en kunst wilde

bijbrengen, *nvdv.*”. Dat stelde Gerrit Borgers een kleine 40 jaar geleden vast in zijn monumentale Van Ostaijendocumentatie.

Toch enkele bemerkings. René Verboom bleek meer niet, dan wel aanwezig te zijn op de door de genootschap gehouden lezingen. Dat leren we alleszins uit de notities van co-directeur Pierre Bourgeois, welke te lezen staan in de geannoteerde supplementen van de door Roland Beyen verzorgde briefwisselingen van Michel de Ghelderode (3).

Wat de eigenlijke relatie tussen Verboom en Van Ostaijen was, daar hebben we het gissen naar. Er bestaat geen directe weerslag van hun kennelijk bestaande vriendschapsband.

Dat De Ghelderode en Van Ostaijen elkaar kenden staat buiten kijf. Door zijn toneelstukken werd hij vaak beschouwd als een voorloper van de Franse theatermaker Antonin Artaud. De Brusselaar De Ghelderode (pseudoniem van Louis Ademar Martens) was geen onbekende van het toenmalige netwerk in en rond de hoofdstad. Hij had contact met bekende, en minder bekende, Brusselaars: de schilder Maurice Cantens, de schilder René Magritte, de kunstliefhebber Geert van Bruaene, de dichter Camille Poupeye, en ja, ga zo maar verder.

De Ghelderode en Van Ostaijen kenden dan ook elkaar. Zij leerden elkaar kennen via Geert van Bruaene. Deze Kortijkenaar had als kunstliefhebber en amateurkunstenaar enkele ateliers en expositieruimten in het Brusselse.

Foto: Michel de Ghelderode, omstreeks 1925

Zo dirigeerden Van Bruaene en Van Ostaijen een tijdlang tezamen de expositieruimte *A la Vierge Poupine*. Hierin vonden heel wat expressionistische kunstenaars hun gading.

Het was door het *Cabinet Maldoror*, Van Bruaene's ruimte in de Ravensteingallerij, dat Van Ostaijen De Ghelderode leerde kennen. Daarnaast verbond De Ghelderode zich, eerder sporadisch, ook met het Lanterne Sourde-genootschap. Zoals we al zagen fungeerde Van Ostaijen hier als co-directeur.

Mesens, musicus en schilder, leerde Van Ostaijen al in 1923 kennen. Van Ostaijen werkte dan ook gretig mee aan de door hem geleide tijdschriften, zoals 'Oesophage' en 'Marie'. Mesens werkte dan ook steeds samen met de fine fleur van de avant-gardistische kunstwereld (Tristan Tzara, Max Ernst, René Magritte, Man Ray, Paul Eluard, ...).

Via Mesens kwam Van Ostaijen in contact met die andere bekende surrealist, René Magritte. Het is niet onmogelijk dat Van Ostaijen en

Magritte (overigens ook goed bevriend met Van Bruaene) elkaar enkele malen hebben ontmoet. Zo verzorgde Magritte de frontspice voor van Ostaijens *Het bordeel van Ika Loch* en frequenteerden beiden heren in en bij dezelfde kringen.

De toenmalige artistieke wereld was dus klein, doch immens van uitstraling, en het devies 'iedereen kent iedereen' leek dan ook als geen ander te gelden.

(1) Dat stelde Henri-Floris Jaspers vast in zijn lezing bij de onlangs gehouden boekvoorstelling van de briefwisseling tussen Van Ostaijen en Wies Moens.

(2) ORGERS (Gerrit). *Paul van Ostaijen. Een documentatie*. Den Haag, Uitgeverij Bert Bakker, 1971. Meer weten over de literaire erfenis van Van Ostaijen? BUELENS (Geert). *Van Ostaijen tot heden: zijn invloed op de Vlaamse poëzie*. Amsterdam, Uitgeverij Vanthilt, 2001.

(3) DE GHELDERODE (Michel.) e.a.. *Correspondance de Michel de Ghelderode: tome I, 1921-1928: Etablie et annotée par Roland Beyen*. Bruxelles, Labor, 1991, p. 284.

Cartoon

"Naar aanleiding van de recente pedofilie-schandalen binnen de Kerk, kwam de Paus tijdens zijn recent bezoek aan het Verenigd Koninkrijk in aanvaring met zijn innerlijk kind."

Nova Europa

Hoe een pan-Europese beweging een democratische unie kan redden

DOOR JEF WILLEMS

Wij, burgers van België in het begin van de 21e eeuw, zijn misschien wel onderdeel van een keerpunt in de geschiedenis. Hoewel er doorheen het verleden al enige pogingen waren om het Europese continent te verenigen, waarvan de opmerkelijkste de veroveringstochten van Napoleon Bonaparte en Adolf Hitler waren, waren dit gewelddadige campagnes, waarbij volkeren zich niet uit vrije wil aansloten bij een groter geheel, maar omdat dit hen opgelegd werd. Maar nu, nu zitten we misschien met de mogelijkheid om Europa vreedzaam te unificeren. Hoewel het project misschien niet gaat op de manier waarop het dit het best zou doen.

Het officiële lied van de Europese Unie is "Ode an die Freude", een 19e-eeuws gedicht geschreven door de Duitse romanticus en toneelschrijver Friedrich Schiller, en op muziek gezet door de bekende componist Ludwig van Beethoven. Het lied benadrukt het algemeen gevoel van samenhangigheid tussen alle mensen op aarde, ongeacht hun afkomst, verleden, geaardheid of denkwijze; dit wordt het sterkst uitgedrukt in de bekendste zin "Alle menschen werden Brüder". De emoties in dit lied worden helaas niet volledig gereflecteerd in de mening van de gemiddelde Europeaan.

Volgens de Eurobarometer zijn de meeste EU-burgers het er mee eens dat ze er meer voordeel dan nadeel bij hebben om in de Europese Unie te blijven. Desondanks zijn gemakkelijk tweederde het er mee eens dat zowel zichzelf als lokale regeringen onvoldoende te zeggen hebben in de Europese politiek. Opmerkelijk hierbij is dat de gemiddelde Europeaan veel positiever is over zijn lokale evenals zijn nationale regering: het is dus duidelijk een Europees probleem. Er heerst ook een algemeen gevoel van wantrouwen ten opzichte van de EU, groter dan ten opzichte van de Verenigde Naties, bijvoorbeeld.

Waarom al dit negativisme omtrent een unie die toch voornamelijk dient om mensen op vreedvolle wijze bijeen te brengen? Een mogelijke kritiek komt vanuit nationalistische, vaak rechtse hoek, wiens aanhangers het gevoel krijgen dat de soevereiniteit van hun land in gevaar komt. Maar een opmerkelijke, en eigenlijk nog verbazender tegenstand komt vanuit linkse hoek. Socialistische bewegingen waren vaak zeer gericht op internationalisme en vereniging van het werkend volk, waarom zijn ze nu in sommige gevallen zo zwaar gekant tegen deze vereniging?

Het antwoord is misschien te vinden in het tekort aan democratie binnen de Unie. Hoewel regeringen verkozen worden, zijn hun inwoners er minder mee akkoord dat leden van deze regeringen bijeenzitten samen met leden van andere regeringen en zo bindende akkoorden sluiten voor de ganse bevolking. Meer macht toewijzen aan het Europees Parlement kan hier een oplossing voor zijn, of meer transparantie en het betrekken van het volk.

Of het kan ook gewoon zo zijn dat de Europese Unie drastisch

"Dit pan-Europeanisme, dat nog maar juist in zijn kinderschoenen staat, moet gevoed worden zodat het bewustzijn van de burgers groeit."

een public relations makeover nodig heeft. De perceptie van de Unie is en blijft eerder negatief, maar als men gevraagd wordt of de EU meer of minder bevoegdheden zou moeten hebben, is de meerderheid voorstander om de Europese Unie meer te laten controleren.

In beide gevallen zou er misschien heil gevonden kunnen worden in het voeden van een pan-Europese beweging. In de 19e eeuw zijn Duitsland en Italië geünificeerd, enerzijds door de acties van de toenmalige politieke elite, maar anderzijds ook door een kunststroming die ontstaan is en het gevoel van 'Duits-' of 'Italiaans-zijn' aanwakkerde in de gemiddelde mens. De overgang van feodale staat naar natiestaat is voor een groot stuk vanuit het gewone volk gebeurd, en als supranationale entiteiten de toekomst zouden zijn, moeten wij dit zien te herhalen.

Het enige probleem is dat het 'Europees-zijn' niet vast gedefinieerd staat. In tegenstelling tot de Duitsers en Italianen is er geen gemeenschappelijke taal, en over een gemeenschappelijk verenigde geschiedenis valt ook niet te spreken. Maar als men goed oplet kan men zien dat een Europese cultuur zich als het ware aan het vormen is. Vaak is het in kleine, zelfs ronduit belachelijke dingen. Bepaalde muziekstijlen, vooral binnen de elektronische muziek, worden wereldwijd gezien als 'Europees'. Nieuwe filosofieën en sociologische verschijnselen worden veel vaker op Europees niveau geobserveerd, en Europa heeft een meer en meer op één lijn getrokken beeld in het buitenland.

Het volk van Europa moet hiervan gebruik zien te maken om de dingen door te voeren die zij het meeste willen. Dit pan-Europeanisme, dat nog maar juist in zijn kinderschoenen staat, moet gevoed worden zodat het bewustzijn van de burgers groeit. Met de unificatie van Duitsland en Italië kwam ook een eerste overgang naar constitutionele monarchie. Op dezelfde wijze moeten wij ervoor zien te zorgen dat, als het inderdaad Europa haar lot is om verenigd te zijn, dat dit verenigd Europa het volk dient en in ere houdt, en dat onze democratische tradities niet enkel gerespecteerd worden, maar zelfs zoveel mogelijk uitgebreid wordt naarmate het haalbaar is. Uiteindelijk mogen wij nooit opgeven in dit ideaal van vrijheid voor alle volkeren, want het is hierin dat een degelijke toekomst zonder onderdrukking, zonder uitbuiting, zowel in het binnen- als het buitenland ligt. En zo moeten wij Europa zien te stichten en hervormen als een land dat de welvaart van alle mensen ter wereld respecteert en bevordert. Avanti Europa!

De verhaaltjesschrijver - Deel I: de detectieveroman

Fictie

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Het was laat, erg laat. John nam zijn pijp en stak deze aan. Hij daalde de koude trappenhal af en zette zijn hoed op. New York, 1921, het was de herfst van dat jaar. John moest weer een zaak oplossen, hij rende naar zijn auto en raasde weg. John stapte uit bij de 5th avenue en stak die over, er reden nauwelijks auto's, wat uitzonderlijk was voor een vrijdagnacht. Het regende en de straten van New York lagen er uiterst triest bij. Hij hoopte op een goede zaak: een vers lijk en verschillende aanwijzingen waar hij voor enkele dagen zijn hoofd op kon breken om nadien triomfantelijk op zijn bureau alles uit te leggen (en ook hoe hij er op gekomen was). Een beetje zoals de grote Poirot dit deed.

Het was een oud hotel, het had zijn gloriëdagen wel gekend. De rode tapijten hadden hun felrode kleur verloren, met de loop der tijden was het matter geworden en meer tegen het Bordeaux aan gaan leunen. De eerste agenten die het eerst waren aangekomen hadden de hal al afgezet en de laatste klanten naar een andere plek gestuurd. De uitbater van het hotel was met het voorval alles behalve opgezet, hij vreesde voor zijn bestaan als hoteluitbater, en terecht, het waren de laatste klanten die hij ontving. Er lag een man in een smoking op de grond, een smoking die er veel te net uit zag voor een keet als deze. De man had geen verwondingen, enkel zijn gezicht was wat bleek en zijn mond stond open. De politiearts zou later vaststellen dat hij vergiftigd was, maar dat wist John toen nog niet. In de lobby zat een dame, ze huilde niet, ze leek zelfs te glimlachen. Het was de vrouw van de vermoorde man die er minder net bijliep, John stapte met trage stappen op haar af. Een passiemoord?

[Leegte]

Maar er was meer, Lana, de beeldschone beginnende journaliste. John probeerde steeds professioneel te blijven en zoveel als mogelijk buiten de schijnwerpers staan. Haar vragen beantwoordde hij echter altijd, voor haar had hij altijd wel een minuutje. Met haar golvende blonde haren huppelde ze op haar hoge hakjes heen en weer. Hij had haar eens een interview gegeven in een mooi café, niet dat hij een andere journalist die gunst zou bewijzen.

Trevor zuchtte en trok het blad uit zijn schrijfmachine. Waarschijnlijk hadden tien schrijvers en een paardenkop hem dit voorgedaan. Om te schrijven moet je lezen, dat zei iedereen, zelfs zijn vader. Wat een afgrijselijke gedachte, dat vond hij althans. Je geest moet juist zuiver zijn van elke invloed om te kunnen voortbrengen, procreëren. Hij zuchtte bij de gesprekken die zijn vader had, het liefst van al gingen die over Rudyard Kipling. Dan zaten ze daar, vier Engelse mannen, whisky te drinken en sigaren te roken in de rookkamer. Trevor zat er telkens maar bij, hij lustte geen sterke drank of sigaren. Meespreken met de volwassenen zou hem goed doen, hem helpen opgroeien en hem leren hoe een nette Britse man te zijn. Dat vond zelfs zijn

moeder. Misschien was Kipling wel de reden waarom zijn vader in 1920 naar India was getrokken, werken als *Kim* en *The Man Who Would Be King* lieten hem dromen over het Oosten en *Jungle Book* las hij Trevor voor zolang die zich dat kon herinneren. Hij vertelde hem wonderen over het Indische subcontinent. Een van de weinige vragen die Trevor zich af en toe durfde stellen, was waarom zijn vader dit deed. Ze woonden er al, het avontuur was al lang gedaan, hij kon zijn verbeelding niet meer voor zich laten spreken.

"Hij hoopte op een goede zaak: een vers lijk en verschillende aanwijzingen waar hij voor enkele dagen zijn hoofd op kon breken om nadien triomfantelijk op zijn bureau alles uit te leggen..."

Trevor vond zichzelf behoorlijk zielig, zelfs lullig, hij was nog nooit in New York geweest. Het enige dat hij had gedaan was enkele detectieveromans er over lezen. Hij had nauwelijks een idee van hoe de 5th Avenue er uit zag. Hij moest al erg zijn best doen om zich te kunnen inbeelden hoe een New Yorks hotel er uit zag. Trevor keek naar zijn prullenmand, hij zat vol. Allemaal opgefrommeld en gescheurd papier, tot over de rand. Trevor stond op en nam de mand, daalde de trappen af en ging naar de keuken, hij goot het in een grotere vuilbak, waar ook papier in zat, ook uit zijn tikmachine. Ontmoedigd als hij was ging hij in een stoel op het terras in de schaduw zitten. Chakra kwam hem een kopje thee brengen. In stilte stapte Chakra weer richting keuken waar hij zijn beste gerechten voor de familie Green bereidde. Vandaag kookte hij sambar, rijst en vlees. Trevor was weggezonden in zijn hersenspinsels, toen zijn gedachten en ogen op een mankende vrouw vielen, die de straat overstak, stond hij op, keerde hij terug naar binnen en ging in de keuken zitten. Hij keek hoe Chakra met een zekere devotie de groenten behandelde en erg keurig, meesterlijk het eten maakte. Alles wat Chakra deed, deed hij grondig.

“Wat een mooie dag is het vandaag, niet Mr. young Green?,” zei Chakra in zijn rollende Tamil-tongval.

“Trevor. Je weet dat ik dat haat. Nu je het zegt, ja het is een mooie dag.” Trevor kende geen van zijn vrienden die met het keukenpersoneel sprak, hij was de enige. Hij zag in Chakra een goede vriend. Al bleef de relatie soms gespannen doordat Trevors vader Chakra's baas was. De mensen rond Trevor begrepen die vriendschap niet, en misschien dat het daarom maar bij gesprekken in de keuken bleef. Trevor had er een sport van gemaakt om zich door Chakra Trevor te laten noemen. Als zijn ouders er waren, dan werd hij weer Mr. young Green. Daarbuiten zagen ze elkaar nooit. Cricket keken zij binnen hetzelfde stadion, maar omringd door andere mensen en in een ander vak.

“De Europeans spelen binnen twee dagen tegen de Indians, niet iets om naar uit te kijken? Al staat het vast dat wij gaan winnen.” Trevor glimlachte, Chakra was zot op cricket en hij zelf speelde ook wel eens. De grote clash binnen de Madras Presidency stond weer op het programma en iedereen was in de ban hiervan, zowel Indiërs als Engelsen.

“Ons verslaan? Dan moet het wel een heel koude nacht in de hel zijn!” Trevor lachte uitdagend.

“Denkt u dat u vader zal meekomen kijken?” Trevor bleef wel steeds “u”, dat zou hij later aanpakken.

“Wellicht niet, hij zal bezig zijn voor zijn maatschappij. Er zijn nieuwe locomotieven uit Engeland aangekomen, hij zal geen tijd hebben, zoals steeds.”

“Hoe gaat het met uw moeder, Trevor.”

“Die is vandaag haar vriendinnen gaan bezoeken. Thee drinken en roddelen, zoals steeds.” Trevor nam een Indisch brood en scheurde er een stuk af. Hij stak de homp bij beetjes in zijn mond.

“Wat gaat u vandaag nog doen?”

“Ik denk dat ik weer naar boven zal gaan, wie weet beweegt er wat.”

“Schrijft u weer? Het gaat u geen goed doen, u moet meer buiten komen.”

“Misschien, je weet dat ik schrijf, niet?”

“Ja, u had mij dat eens verteld, maar waar blijven die boeken van u?” Chakra had een komische manier van spreken, steeds met een lichte verbazing. Hij was mondig, soms te mondig, vond Trevor.

“Ik ben aan een detectieve bezig, maar het wil maar niet lukken. Ik ben nog nooit in New York geweest, ik weet niet hoe het er uit ziet.”

“U bent wel eens in Engeland geweest, waarom schrijft u daar niet over? Of waarom schrijft u niets over een meisje of een echte lady?” Chakra keek op en deed zijn wenkbrauwen aanmoedigend naar boven en glimlachte met een mondhoek.

“Wat weet jij nou van ladies, Chakra?,” zei Trevor plagend.

“Meer dan u denkt, ik ben misschien van de bergen, maar niet stom. De schoonheid van de ziel is zichtbaar in het gezicht, dat zeggen wij.”

“Ach wat, net of je daar ver mee komt. Fijn je te spreken Chakra, ik ga naar boven.”

Het was warmer geworden in zijn sober ingerichte zolderkamer. Zijn tikmachine stond in het zonlicht dat aan het dalen was. De straten werden drukker. De verkopers kwamen buiten hun waren verkopen. Vanuit de eetstalletjes stegen vele geuren op en de meest kleurrijke gerechten werden voorbereid. Leurders namen de straten over en probeerden hun waren aan de Engelsen te verkopen. In de verte zag hij vanuit zijn raam in de ene hoek de haven en in de andere de bossen. Trevor zette zich neer en keek naar zijn leeg blad. Hij tipte voorzichtig de naam John in. Nu moest zijn eerste zin wel met John beginnen. Hij had een oud idee in zijn hoofd om een Horror verhaal te schrijven, zoals Edgar Allan Poe dat destijds deed. Hij had een kortverhalenbundel in de studeerkamer van zijn vader gezien. Hij zocht het boek, nam het uit de kast en las luidop Edgar Allan Poe, het stond er in gouden letters op. Hij opende het boek en las de verhalen, zorgvuldig en traag, een voor een. Soms herhaalde hij zinnen, omdat ze mooi waren. Deze schrijver wist van aanpakken. Trevor zette zich op zijn houten stoel en schreef zijn eerste zin neer.

John opende zijn voordeur en schrok zich rot. Er lag een revolver, die niet van hem was, op een tafeltje in zijn hal.

Noveller

Muziek

DOOR PIET VAN DE VELDE

Noveller is een persoonsproject van Sarah Lipstate. Om dit project te classificeren heeft de gemiddelde muziekliefhebber al genoeg werk. Laten we het MySpacegewijs houden op drone-ambient-noise. Voor mensen die nu zoiets hebben van “Is dat een ziekte?”, zal ik me even verduidelijken: het begint waar de doorsnee post rock (à la Explosions in the Sky) begint en eindigt bij de muziek van Stars of the Lid en Jóhann Jóhannsson.

Dame Lipstate was vroeger ook nog gitarist bij Parts & Labor, alsook bij tal van andere hippe New Yorkse groepen, en maakt in haar vrije tijd ook kortfilms waarvan een aantal al in de prijzen zijn gevallen in SWSX. U begrijpt het al: alle scene-points die er te vergaren zijn, heeft ze vergaard. Deze zomer heeft ze een nieuw plaatje genaamd ‘Desert Fires’ uitgebracht, redenen genoeg dus om de communicatie met Brooklyn weer te hernemen. De Moeial moest zich wel haasten, want één avond later begon ze aan haar tournee door de States en, later dit najaar, ook door Europa.

De Moeial: Desert Fires heeft een veel sobere en persoonlijkere klank dan de ietwat meer lawaaierige voorgangers. Was het tijd voor wat anders?

Sarah Lipstate: Ik denk dat het in hoofdzaak komt door het creatieve proces. Ik ging voor de eerste keer voor een iets ‘klassiekere’ aanpak van de plaat. Vroeger ging ik veel sneller werken met de manipulatie van de feedback, die ik vervolgens loopte, maar deze plaat is rechtstreek uit de gitaar ‘geboren’. Ik nam mijn gitaar zelfs mee in mijn bed waardoor ik uren verder bleef puzzelen aan stukjes.

Niet dat ik echt het idee had om een volledige andere plaat te maken. Het was eerder een natuurlijke en toevallige ontwikkeling.

D.M.: Is het aangenaam om in je bed muziek te maken?

S.L.: Het is ontzettend rustig om te

kunnen werken vanuit je bed. Het meeste wordt toch in mijn appartement opgenomen, zo heb ik niet het gevoel dat het echt werken is op die manier.

Thuis opnemen heeft ook andere voordelen; toen ik aan het opnemen was liep mijn kat toevallig een glas omver en het geluid paste wel bij die song, ik heb uiteindelijk besloten om het ‘ongelukje’ te behouden, maar in een iets gedemptere versie.

Ik zou ook niet elke dag willen opstaan om naar een studio te gaan. Ik werk veel liever in mijn eentje aan een nummer. Moest ik dan toch feedback willen, dan kan ik het even goed op een mp3-bestandje zetten en doorsturen naar iemand.

D.M.: Wat is het dit jaar toch met muzikanten en hun katten?! Zowel Wavves, Klaxons & Best Coast hebben hun eigen kat op de cover van hun plaat gezet.

S.L.: (lacht) Ja, ik weet het niet. Ze is tegen haar eigen wil en dank het boegbeeld geworden van Noveller. Raar, want ik denk dat mijn kat niet mijn grootste fan is. Ze doet vaak zelfs zeer gemeen. Het is een mooi beestje, maar lief is ze niet echt.

Ach ja, het is een onvoorspelbaar baasje, maar ik heb haar wel graag. Ook al is onze relatie vaak eenrichtingsverkeer.

D.M.: Ze komt zelf voor op een 3D-T-shirt van Noveller. Iemand te veel naar Avatar gekeken?

S.L.: Het idee heb ik samen een vriend

van mij, Chris Habib, (ook de regisseur van de videoclip van Alright. *nvdr.*) ontwikkeld. Ik vind de ontwikkeling van dergelijke cinematografische technologie best fascinerend. James Cameron heeft een belangrijke stap gezet, maar ik denk dat daarmee ook wel al het positieve dat er te zeggen valt over een film als *Avatar* gezegd is.

D.M.: Klopt het dat je, in een niet zo ver verleden, in plaats van een gitaar, een trombone in handen had?

S.L.: Ja dat was op de middelbare school. Het was een ontzettende bevrijding om trombone te spelen.

Ik zat daarvoor in een meer klassiekere richting muziek te spelen. Het was niet meer spelen zelfs, eerder concurreren. Ik zat op de muziekschool en moest dan in concours spelen. Het had meer te maken met competitie en de beste zijn, dan met muziek.

Ik geef wel toe dat de trombone niet het meest hippe instrument is als je 14 jaar bent, maar het had zijn ‘verborgen’ charmes en ik speelde het graag. Ik denk dat dat het voornaamste is als je muziek maakt.

D.M.: Iets wat me opvalt is dat veel klassiek geschoolde muzikanten vaak in de noise-scene terechtkomen. Komt dat door de drang om buiten de lijntjes te kleuren?

S.L.: Je krijgt eerst het probleem van ‘wat is noise?’ D.N.A. Was noise vroeger noise, dan zorgde Sonic Youth voor een nieuwe soort. Ik merk dat ik zelf ook vaak gebruik maak van dat label, maar soms erger ik me dan aan mezelf.

Ik weet niet of het zozeer een drang is om buiten de lijntjes te kleuren, je hebt gewoon altijd je bagage nodig.

D.M.: Zei de vrouw, die zonder enige vorm van voorkennis aan feedbackmanipulatie begonnen is.

S.L.: Ja, feitelijk. (*stilte*) Ja, ik bewijs dat ik ongelijk heb, maar mijn intuïtie blijft me zeggen dat ik misschien toch wel gelijk heb.

(*stilte*) Laten we het houden op volgend compromis: ik weet wat harmonisch bij elkaar past, maar soms laat ik die kennis varen, omdat ik weet dat uit experimenten met dissonantie, meestal de beste ideeën geboren worden. Ik denk dat we het daar allebei over eens kunnen zijn. Ik denk dat de technologische grens in dit geval het moeilijkst te overbruggen was. (*begint abrupt*) Over technologie gesproken, soms zet ik van die onafgewerkte songs op mijn mp3-speler en ineens komt er dan een volgend nummer.

D.M.: Staan er dan 'foute' songs op die iPod van je?

S.L.: Er staat veel muziek op. Het is gewoon dat ik in een song kan gezogen worden en dan schrik van wat er volgt.

D.M.: Kom ontwijk de vraag nu even niet. Moest het je iets gemakkelijker

doen toegeven; helpt het als ik zeg dat **Bradford Cox van Deerhunter een enorme fan van de pint-size rapper Lil Wayne is, en Noah Lennox (A.K.A. Panda Bear) van Animal Collective een grote collectie kleffe acid house plaatjes bezit?**

S.L.: Dus nu verwacht je van mij zo'n biecht. Laat me even nadenken. Ik denk dat als ik uit het popgenre moet kiezen, dat het waarschijnlijk Shakira zal zijn. Ja, geef mij dan maar Shakira met Shewolf.

D.M.: Zou je nog graag terug weer in groep spelen zoals je vroeger speelde bij Parts & Labor?

S.L.: Ik denk dat wat Parts & Labor betreft, dat een volledig afgesloten hoofdstuk is. Ik speel nog wel met anderen samen, maar om echt in een groep op te gaan... Hmm... Neen. Dat is

een volledig afgesloten hoofdstuk. Voor nu, dan toch.

D.M.: We zijn nu op de vooravond van je tour. Zie je er een beetje naar uit om weer buiten New York te kunnen spelen?

S.L.: Ja, daar kijk ik zeker naar uit. Ik ben blij dat ik zoiets toch kan doen. In de V.S. zal het eerder een blij weerzien zijn in bepaalde clubs, maar ik kijk vooral uit naar Europa. Ik wou altijd eens Zweden bezoeken, het is me nog nooit gelukt om tot daar te geraken en ik ben blij dat ik er via Noveller dan toch zal geraken, maar ook steden zoals Brussel en Berlijn vind ik tof om in rond te zwerven.

D.M.: Tot in Brussel! Noveller

Live: 16 November D.N.A. Brussel

Plaat: Desert Fires

De kerk van wantrouwen

Actualiteitskritiek

DOOR PIET VAN DE VELDE

Povere studenten & academisch personeel, Terwijl u allen genoot van het zomerreces, al dan niet afgewisseld met nog wat universitaire inspanningen, blies er een wind van angst door de Kerk en Vlaanderen. De goddeloze zielen van het parket van Brussel hadden respectloos een heuse aanval ingezet op de Kerk. Op het nieuws, van zowel de Vlaamse staatsomroep als die van de Vlaamse commerciële zenders, waren er de onthutsende beelden van het gegooid met dozen vol vertrouwelijk dossiers van de kerk. De respectloze secularisten hadden hun slag thuis gehaald. Ze wreven geniepig in de handjes.

Trials & tribulations

Gelukkig werd het recht toegepast door de procureur-generaal en besloot de Kamer van Inbeschuldigingstelling in haar arrest dat dergelijke schaamteloze operaties niet door de juridische beugel konden. Het kwaad was echter al geschied. De commissie-Adriaenssens had zichzelf al ontbonden en de onderzoeksrechter wou de inhoud van het arrest niet vrijgeven.

Een weinig veel later kwamen er onaangename details vrij in De Standaard over de rol van oud-aartsbisschop Danneels in de zaak rond de Brugse bisschop en zijn 'neefje'.

Bij overmaat van ramp begonnen kwaliteitsbladen als Tertio en Kerk & Leven zich langzaam vragen te stellen bij de gang van zaken in de kerk.

De toorn van minister-bisschop van Justitie De Clerck kon niet uitblijven. De kerk mag je niet zo maar aanvallen. Nee, in wat voor een samenleving zouden we dan zitten? Om het met een Latijns adagium te zeggen, want dat is populair geworden dankzij woestijnvisproduct Bart de Wever, '*dura lex, sed lex*'. Een ander woestijnvisproduct, Rik Torfs, kwam wat scherper uit de hoek. Hij vond het niet kunnen dat de pedofiele oud-bisschop nog lid uitmaakte van de clerus in West-Vleteren. Zijn zorgen zijn begrijpelijk. Elk dag geconfronteerd worden met de vragen "een blonde van 8?" of "een bruine van 12?". Zo'n tantaluskwelling zou je je grootste vijand niet willen lappen.

Quo vadis?

Hoe het nu verder moet met de kerk is voor velen een raadsel, maar misschien minder voor het CD&V-bestuur. Het spijtige aan deze zaak is dat een aantal feiten door elkaar zijn gehaald.

Het meest in het oog springende feit, is dat misbruik binnen de kerk zeer lang - oogsluikend - getolereerd werd. De feiten waarmee de commissie-Adriaenssens uitpakte, zorgde voor een kleine schokgolf doorheen katholiek Vlaanderen.

Een eerste kanttekening moet gemaakt worden omtrent het tijdstip van deze revelatie. Van de honderden - of eerder duizenden - dossiers, bleek dat bijna elke instelling die gekoppeld was aan de kerk zijn schatplichtige pedofiel had. De vraag is nu

waarom er zo laat aan de alarmbel is getrokken. De meeste misdrijven zijn al verjaard en hebben dus weinig strafrechtelijke relevantie, noch voor daders als voor slachtoffers. Het gevolg van deze verjaringen, is dat het strafrecht zijn publieke functie ook verliest. Hoe het zover is kunnen komen ligt net besloten in de origine van de commissie-Adriaenssens. Door een commissie op te richten binnen een 'privaat' orgaan, een commissie die zich voornamelijk bezig houdt met zedenmisdrijven, krijg je de eerste stappen in de richting van een zelf-inrichting van het recht. De commissie heeft zich zelf het prerogatief toegekend dat het mag oordelen naar inzicht van de feiten, in de plaats van deze bevoegdheid aan een beroepsrechter over te laten. Het oprichten hiervan gebeurde, en de bedding ervan ligt in de schoot van de kerk. Zo werd de verdachte ineens ook rechter, die moest oordelen over zijn eigen beschuldigingen. De positie van Danneels in dit hele dossier moet dan ook niet zo voor zoveel opschudding zorgen. Het is jaren lang toegelaten. De *changement de decors* is het enige dat hier wezenlijk veranderd is. Er is dus nood aan een pleidooi om een commissie op te richten los van de kerk, maar wel met de nodige psychische bijstand.

De tweede kanttekening betreft het CD&V-bestuur. Zoals eerder gebleken hebben de Vlaamse Christen-Democraten een probleem met de beginselen van de moderne rechtstaat. Helaas voor de burger, is er wel een CD&V'er minister bevoegd voor justitie. De scheiding tussen kerk en staat ligt nog te gevoelig, ook al zijn we de Franse Revolutie al meer dan 200 jaar gepasseerd. De retoriek van de christen-democraten past, zeer zacht uitgedrukt, niet met de ernst van de situatie, die ze zo te zien niet kunnen inschatten. "*Mensenlevens zijn belangrijk voor ons, maar het is verkeerd om te stigmatiseren.*" Soms geeft de partij, en de minister De Clerck op kop, het gevoel alsof de slachtoffers verantwoordelijk zijn voor de gevallen van misbruik binnen de kerk. Hij blijft de soevereiniteit van de kerk verdedigen om zelf haar oordeel te vellen over deze misdrijven.

Dit is niet het stigmatisering van een religie, niet enkel een wijzen op haar zwaktes, maar vooral een signaal naar zij die dachten dat er daadwerkelijk een depacificatie-democratie ingezet was tijdens de jaren '90. De zuilen, ze bestaan nog.

Ars Poetica:

De Wereld Rond in Brussel

DOOR PIETER JAN VAN PEVENAGE

Refr.: Ik ging de wereld rond in Brussel

Op zoek naar jou

Opdat ik je ergens op een grote markt

Vinden zou

Op het kruispunt van Europa

Nam je de afslag naar mijn hart

Laten we alsjeblijf voor eeuwig zijn

In Brussel onze stad

We spraken af aan de trappen van de beurs

Het weer was goed gezind, de zon scheen genereus

We vervolgden onze weg door de

Beenhouwersstraat

Voorbedachte rade, daar 't nogal snel wringen gaat

Ogen bevatten de mystiek van een Chinees paviljoen

**Zwoele matongé-lippen lijken te smeken om een
zoen**

Ik was reeds betoverd door je haar-nouveau lokken

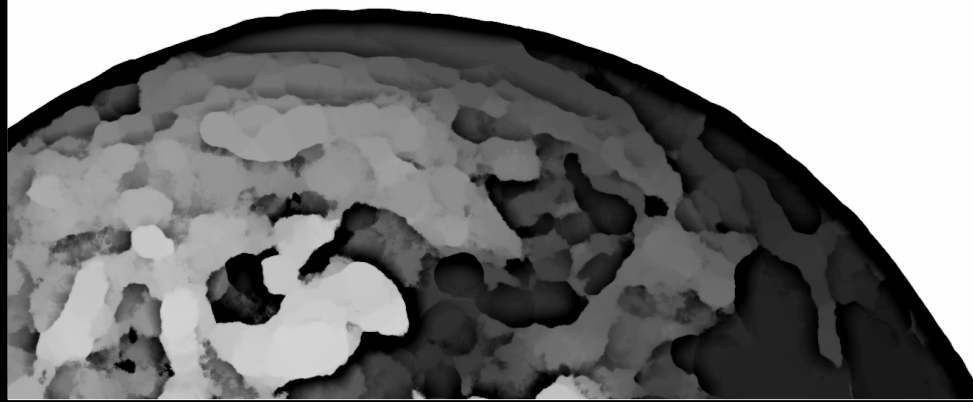
Jouw hele façade is vast door Horta opgetrokken

M'n goedkope rijmelarij sprak jou echter niet zo aan

**Ik voel me als Sint-Michiel die een draak te lijf
moet gaan**

Laat me nu toch niet alleen, ne me quitte pas!

Misschien is Verminnen of Brel wel meer uwen dada

Cafétip van de maand: Café Merlo

DOOR JEROEN DERKINDEREN

Locatie:

Baksteenkaai 80, op de hoek met het Land-van-Luikstraatje.

In een klein zijstraatje van de Vismarkt nemen de krukjes de helft van de voetgangersweg in. De herfst is in aantocht, maar het zal niet voor vandaag zijn. Hoewel het naambord onleesbaar is, gaan we het café binnen. Het is een kleine ruimte, al is er een tweede verdieping. De tafeltjes staan kriskras door elkaar en het is er lekker druk. Het is een van die zeldzame plekken waar er nog gerookt wordt en het een beetje donker is. The Black Keys, Dire Straits en Bob Dylan weerklinken.

Het aanbod is gevarieerd en wordt aan meer dan schappelijke prijzen aangeboden; naast enkele goede trapisten hebben ze er ook enkele uitstekende single malt whisky's. Voor de kenners: Ardbeg, Lagavulin en Laphroaig (!). Het publiek is gemengd, er ligt een La Libre Belgique op de toog en hier en daar hoor je Nederlands. Een gemengd, eerder jong publiek. Tegen de avond worden de studenten talrijker. Van diepgaande filosofische gesprekken tot een gezellige babbel: het kan.

* * *

**Te veel spelfouten? Saaie artikels?
We beschaamden uw academische
trots? Kwaliteitsvol is anders?
Kortom, u denkt dat u het beter kan!
Bewijs het ons, kom eens langs of
stuur wat op.**

Colofon

Maandlijks studententijdschrift van de Vrije Universiteit Brussel

Adres: Triomflaan 35, 1160 Brussel

Mail: moeial@vub.ac.be

Web: <http://moeialred.wordpress.com>
+ facebook, twitter, scribd.com

Hoofdredacteur: Nathaniël Bovin
Adjunct-redacteur: Jeroen Derkinderen
Secretaris: Annelien Rijmen

Redactieleden: Pieter Boeykens, Ruben Claesen, Olivier Dieleman, Kenneth Pontzeele, Stéphanie Romans, Piet Van de Velde, Elke Willems

Redactiemedewerkers: Joachim Bovin, Stijn Van Hummelen, David Knapen, Jurgen Masure, Pieter Jan Van Pevenage, Irasema Villarreal, Jef Willems & U

Ereleden: M. Magits, Jean-Paul Sartre, Jim Van Leemput, Jan Theuninck

Eindredactie: Nathaniël Bovin, Ruben Claesen, Jeroen Derkinderen, Kenneth Pontzeele, Annelien Rijmen, Stéphanie Romans

- Jaarabonnement: 30 euro
- Rekening: 001-3413182-22
- Vermelding: "DE MOEIAL"
- Stuur uw adresgegevens naar:
moeial@vub.ac.be

Oplage: 1400 exemplaren
Formaat: 236 mm x 306 mm

Info!

Begin je aan een bachelorpaper of masterproef?
Kies voor een genderinvalshoek!
Al je materiaal op 1 plaats

11 oktober tot 10 november 2010

MAAND VAN DE
STUDENT

RoSa OPENDEURDAGEN
VOOR EEN STERKE START

RoSa, vzw

Documentatiecentrum, Bibliotheek en Archief voor Gelijke Kansen m/v.

Feminisme en Vrouwenstudies

info@rosadoc.be, www.rosadoc.be

De bibliotheek staat ook het
hele jaar open voor studenten:
ma-do van 10u tot 17u

Koningsstraat 136
1000 Brussel
Tel. 02/209 34 10

De Moeial zoekt schrijvers, fotografen & redactiemedewerkers.
Iets voor jou?

Redactievergadering, elke woensdag om 20 uur: Triomflaan 35.

De redactie is niet verantwoordelijk voor persoonlijke meningen & fouten tegen de Nederlandsche taal.

Paus bezoekt het Verenigd Koninkrijk!

Smelling out a Rat, — or The Atheistical-Revolutionist disturbed in his Midnight Calculations.

Over 2 Vol 3 pp 44 by H. Thompson No 18 Old Bond Street

Vide A. 170